

vestjydske Længdebane; som saadan er den vedtaget af Repræsentationen og stadfæstet ved Loven af 10de Marts 1861. Det forekommer mig derfor, at den vestjydske Linie nu maa siges at være ikke alene ligesaa, men endogsaa mere berettiget end de andre Linier, hvorom i Lovforslaget er Tale, og imod hvis Vedtagelse der ikke reises nogen Betænkelighed.

David: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort Bemærkning.

Viceformanden: Jeg skal give det ærede Medlem Ordet, men maa dog udtale, at det vistnok neppe er paa sin Plads under denne Diskussion at komme altfor meget ind paa, hvad der er blevet ytret ved første Behandling.

David: Det skal jeg heller ikke. Jeg skal kun bemærke, at det ærede Medlem, der nu satte sig, og som jeg er overbevist om har, ligesom hans Venner, stemt imod at nedsætte et Udvalg i denne Sag, dog maaskee nu vil være kommet til den Erkjendelse, at den vilde være bleven bedre oplyst i et Udvalg, og at det der lettere var blevet afgjort, hvis Bedømmelse af de statistiske Oplysninger, min eller hans, der er den rigtige, end dette vilde kunne ventes at skee ved et Foredrag her enten af ham eller mig. Jeg troer derfor, at han ved sit Foredrag kun hyderligere har bekræftet min Anskuelse af, at Thingets Nægtelse af at henvise denne Sag til et Udvalg indeholdt en Illustration af, at den skulde gaae igjennem, hvad der saa end blev anført derimod, eller hvad der end kunde oplyses imod den. Men i en saadan Sag troer jeg, at det er rigtigt, at man resignerer sig til saa sjældent som muligt at ytre sig.

Indenrigsministeren: Jeg veed ikke, om det var til mig, at den ærede 7de Lands- thingsmand for 1ste Kreds (David) før sigtede, da han talte om, at dette Lovforslag blev gennemført med en Jernhaand. Jeg kan neppe troe det, thi jeg har jo indskrænket mig til at holde en venligt bestyttende Haand over Lovforslaget, hvilket jeg selv har bragt frem, og

som ikke indeholder et Bogstav eller en Tøddel, som ikke enten skyldes mig selv eller er kommet ind med min fulde Villigelse. Jeg troer ikke, at man har kunnet være berettiget til at nære Forventninger om, at jeg skulde hjælpe til at forandre Noget i dette — om jeg saa maa kalde det — mit eget Værk, og mindst naar jeg ikke kunde erkjende, at Forandringerne vare Forbringere. Skulde jeg i Forhandlinger have brugt stærke Udtryk — Noget, som jeg ikke er mig bevidst —, saa troer jeg i alt Fald ikke, at jeg har været ene derom. Den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds kaldte jo selv for ganske nyligt det, som nu begge Thing have vedtaget — den ene Afdeling ganske vist kun foreløbigt —, og som jeg er fuldstændigt enig med dem om, for en „ganske original Tanke“. Det er af den Slags Ytringer, som i alt Fald gjøre det tilgiveligt, om der ogsaa i Svaret paa dem fremkommer en vis Skarphed. Jeg skal nu, da Tiden er saa langt fremrykket, meget omhyggeligt og meget samvittighedsfuldt vogte mig for enten at svare Noget til saadanne Ytringer eller at fremkalde lignende ved mindre forsigtige Udtryk. Det være mig derfor kun tilladt overfor en Debattid, som det ærede Medlem rettede imod mig, at gjøre opmærksom paa, at det ikke er mig, som har anslaaet den jydskke Studeratskaffe paa Jernbanen til 100,000 Rd. eller Fragten pr. Stud til 5 Rd. Det var et her tilstedeværende Medlem, det 8de kongevalgte (Andræ), der gjorde det (Andræ: Nei.), men han anførte det rigtignok kun som et Exempel, og, da han gav dette Exempel, udtalte han selv, at det ikke maatte tages som Andet end som et Exempel. (Andræ: Maa jeg bede om Ordet!) Skulde jeg tage Feil i, at det er det 8de kongevalgte Medlem, som har givet dette Exempel, saa feiler jeg i alt Fald ubetinget ikke i, at det ikke er mig, som har givet det. — Saadanne Indvendinger mod Lovforslaget som den, at den vestjydske Bane er en Urimelighed, fordi den løber parallelt med en allerede tilstedeværende Bane, synes mig i alt Fald at maatte være fuldstændigt virkningsløse. Det kommer jo aabenbart ikke an paa, om en ny Bane løber parallelt med eller lodret paa en gammel Bane,